

motionsrätt, dem af ålder tillhört, förbehållande Mig likväl initiativet i grundlagsfrågor.»

Äfven detta Nådiga löfte, det är nu uppfyllt af vår ädle Monark, som glömmet endast oförrätter och otacksamhet, men intet af hvad Han funnit kunna främja sina folks sanna väl. Må det vara tillåtet att tro, att denna gengåfva mot den kärlek, som denna dag så varmt strömmar Monarken till mötes, är en belöning för den sans och måtta, med hvilken landets ständer begagnat sina konstitutionella rättigheter, och må det tillåtas här åberopa det bevis på finska folkets försynthet, att under de sexton förgångna åren ingen enda röst höjts för att erinra om löftet. Må Monarken räkna äfven denna vördnadsfulla tystnad för ett bevis på Hans finska folks obegränsade förtroende. Verldshistorien skall icke mycket anteckna af vårt ringa folks öden. Men det stora Kejsardömet häfder hör densamma till, och för intet finskt hjerta kan det medvetandet vara likgiltigt, att *Zaren-Befriarens* regering skall fylla deras vackraste blad, att Alexander II:s namn skall stå i raden af de ädlaste regenters, verldshistorien känner. Gammal är den sanning, att mensklighetens förkämpar hårdast träffas af jordens sorger. Men tungt är det dock att veta, att den Monark, vår kärlek och tacksamhet så innerligt tillönskar, att denna jubeldag för Honom främst måtte vara en ostörd fredens och glädjens dag, tyvärr på densamma omhvärfves af denna bekymmer. Vårt folks förhoppning står till Gud, att den tid ännu skall komma, då Han lycklig och lugn kan skåda tillbaka till sin för sina folk så välsignelserika bana, glad af öfvertygelsen, att försynen valt Honom att lägga en fast grund för deras lyckliga framtid.

218 VI MEDDELADE I N:O 62 EN RYSK TIDNINGS YTTRANDEN ...

Morgonbladet n:o 67, 17.III 1880

Vi meddelade i n:o 62 en rysk tidnings yttranden med anledning af en i Paris utkommen broschyr rörande Finlands rättsliga ställning och framtid.

Författaren, tit. Becker, är en i detta land beryktad, men föga känd personlighet. Hvad man om honom vet, är, att han är en äfventyrare, sådan vårt land sällan producerat. Anledningen till hans expatriation var just icke akttningsbjudande, och oss veterligen har ingen underrättelse om hans lif i utlandet ingått, som varit egnad att upphjelpa hans anseende. Han har der såsom militär tjenat de mest motsatta principer, men, såvidt känt är, ingenting uträttat till någon saks fromma eller någonstades förmått förvärfa sig en fast och aktad samhällsställning.

Antagligen är det i brist på något annat förvärf som han numera tagit befattning med sitt fosterlands angelägenheter. Skada blott, att han gjort det i en syftning, som vore egnad att skada detsamma, om man kunde taga hans politiserande för annat än ett sladder utan all öfvertygelse, hopkommet för att fylla ett visst antal blad och betalas med ett visst antal *sous*.

I politiska frågor finnes väl icke någon så löslig och absurd mening, att den icke kan offentliggöras och finner läsare. Hvad den utländska pressen alldagligen tillför oss, utgör exempel härpå – att icke tala om vår egen fattiga litteratur, som väl äfven nu och då har sina praktstycken af tanklöshet. Utlänningen, som icke känner, hvar i verlden Finland ligger, men som i hr Beckers uppsats får veta, att alla Europas

stormakter hafva det största intresse vid att ställa Finlands affärer på rätt, kan väl förledas att tro, att fråga verkligen är om något allvarligt, som förtjenar att fästa furst Bismarcks, lord Beaconsfields o. s. v. ansträngdaste uppmärksamhet.

Men vi hoppas, att hr Becker icke ansett sina f. d. landsmän för så plumpt okunniga och så stockenfaldiga, att de ett enda ögonblick skulle taga hans sladder för något allvarligt menadt. Än mindre kan han tro, att man här i brist på individer, »som äro starka nog att bära det moraliska ansvaret för följderna af ett nederlag», skulle vara färdig att öfverlemnna Finlands framtid på entrepenad åt hr Becker, f. d. Becker-bey. Så enfaldig är han sjelf säkert icke, så mycket mindre, som han under sin militära studietid lärt varit känd såsom en ganska kapabel ungdom. Han vore väl i ett afseende mycket lämplig, ty antagligen generas han icke af någon onödig barlast af kunskap om landets nuvarande förhållanden, af derpå grundad politisk öfvertygelse och af någon känsla af ansvar inför samtid och efterverld. Men då han, ehuru kraftigt stöd han än torde ega hos stormakterna, troligen kommer att behöfva en och annan finnes medverkan, skulle han få svårt att här uppleta i sagda afseenden lika lätt ekiperade medhjelpare.

Herr Becker-bey får verkligen ursäkta, att så här smått folk i hans fosterland rent af baxnas öfver den oblyghet, med hvilken det går an att uppträda der ute i verlden. Europa har i går ungefär varit vittne till ett det mest storartade exempel på vanmakten af Europas stormakters garanti. England, Frankrike och Österrike afslutade 1855 i Paris ett det högtidligaste fördrag att med vapenmakt skydda turkiska rikets integritet och sultanens oafhängighet. Men sultanen hade lika gerna kunnat lita till borgmästarnes i Ekenäs, Nådendal och Kajana – ja än mera, till sjelfva Becker-beys garanti. Nu blef hans land styckadt och hans regering omtufflad den dag, som är, af den främsta garantimakten. Medan detta exempel är i det färskaste minne, tvekar hr Becker-bey icke att låta bortåt ett halft dussin stormakter taga Finland under sitt beskydd och – hvad än mera är – att inför den bildade verlden framhålla den saken såsom en möjlighet, ja nära nog som en politisk nödvändighet, hvaraf Europas framtid skulle bero. Det är icke utan, att i denna oblyghet ligger något storslaget. En sådan *blagneur* till landsman har ett visst anspråk på beundran.

I öfrigt har notisen om broschyren och dess innehåll kommit hit i en något olämplig tid, då alla tidningars spalter dag efter dag äro fyllda af beskrifningar på regeringsjubileets firande. Ur dessa beskrifningar är det ryska bladet i tillfälle att inhemta »i hvad mon författaren skrifver i öfverrensstämmelse med stämningen hos ett större antal af sina landsmän.» Eljest borde det väl för bladet vara en klar sak, att om man säger till ett beroende folk: var sjelfständigt och oberoende! detsamma väl skulle vara en färskock, om det icke icke skulle tacka för gåfvan. Men så dumma äro vi icke här i Finland, att vi skulle inbilla oss, att Europas stormakter vilja kasta en enda penni eller »en enda Pommersk granadörs ben» på vårt obetydliga land eller att vi skulle lita på någon annan stormakt än Ryssland. Härom kan nu aldrig blifva fråga. Men vi vore redan mycket tacksame, om vi skulle förskonas från den ryska tidningspressens icke sällsynta fiendtliga hot. De ärade redaktionerna kunna icke föreställa sig, hvilket godt intryck den vänligare stämning här gjort, som på aldra senaste tid varit rådande i deras blad.